

David Baldacci

Het motief

A.W. Bruna Uitgevers

1

Normaal was dit altijd de veiligste plek ter wereld.

Maar vandaag niet.

Het J. Edgar Hoover Building was het hoofdkantoor van de FBI. Het was in 1975 in gebruik genomen en niet mooi oud geworden: een lang, in verval geraakt betonnen gebouw met honingraatvormige ramen en niet-functionerende brandalarmen en toiletten. Langs de bovenkant van het gebouw waren veiligheidsnetten gespannen om de brokken beton die van de gevel vielen op te vangen voordat ze beneden op straat iemand doodden.

Het Bureau had plannen voor een nieuw gebouw voor de elfduizend medewerkers. Maar er was nog geen nieuwe locatie uitgezocht, dus zou de opening van een nieuw gebouw nog zo'n twee miljard dollar en zeven jaar op zich laten wachten.

Dus voorlopig was dit de thuisbasis.

De lange man die door de straat liep, was Walter Dabney. Eerder had hij zich met een auto van UberBLACK naar een eethuisje verderop in de straat laten brengen. Daar had hij even gezeten en nu legde hij het laatste stuk te voet af. Hij was in de zestig en droeg zijn dunner wordende donkerblonde haar in een zijscheiding. Zo te zien was hij onlangs bij de kapper geweest en had het achter iets laten opknippen. Hij droeg Allen Edmonds-puntschoenen, zijn dure maatpak was door een ervaren kleermaker perfect op zijn gezette lichaam afgestemd, en uit zijn borstzakje stak een kleurrijke pochet. Hij had een koordje om zijn hals met genoeg identiteitsbewijzen om hem samen met een eventuele aanhang toegang tot het Hoover Building te geven. Hij had een alerte blik in zijn lichtgroene ogen en liep zwaaiend met zijn aktetas met een zelfbewuste, zwerige tred.

Een vrouw liep zijn kant op. Anne Berkshire was hier met de metro naartoe gekomen. Ze was eind vijftig en klein, en ze had een lang, ovaal gezicht en een middenscheiding in haar grijze haar. Vlak bij het Hoover

Building leek ze te aarzelen. Zij had geen koordje om de hals; haar enige legitimatie was het rijbewijs in haar handtas.

Het was al laat in de ochtend en minder druk dan eerder op de dag. Toch waren er nog heel veel voetgangers en reden er heel veel auto's door de beroemde Pennsylvania Avenue, waarvan een paar de ondergrondse parkeergarage van het Hoover Building in reden.

Dabney liep op de vieze stoep en versnelde zijn pas een beetje, terwijl hij een vrolijk deuntje floot. De man leek zich nergens zorgen over te maken.

Berkshire liep nu ook sneller. Haar blik schoot van links naar rechts, en ze leek alles in zich op te nemen.

Ongeveer dertig meter achter Dabney liep Amos Decker, in zijn eentje. Hij was vijftien en had het lichaam van de footballspeler die hij ooit was geweest. Hij was al een paar maanden op dieet en was heel veel kilo's kwijtgeraakt, maar zou best nog wat meer kunnen afvallen. Hij droeg een beige lange broek met vlekken bij de zoom, en een lange, gekreukelde trui van de Ohio State Buckeyes die zowel zijn maag als het Glock 41 Gen4-pistool in zijn riemholster verborg. Het was volledig geladen met het standaard 15-patrons magazijn, en woog een kilo. Zijn schoenen, maat 47, maakten veel lawaai op het trottoir. Zijn haar was, zacht uitgedrukt, onverzorgd. Decker werkte bij een joint taskforce van de FBI, en was onderweg naar een bespreking in het Hoover Building.

Hij keek er niet naar uit. Hij had het idee dat er veranderingen op komst waren, en Decker hield niet van veranderingen. De afgelopen twee jaar had hij meer dan genoeg veranderingen meegemaakt, en hij had absoluut geen behoefte aan meer. Hij was net gewend geraakt aan zijn werk voor de FBI, hij had een soort routine opgebouwd en wilde dat zo houden. Maar kennelijk had hij daar geen enkele invloed op.

Hij liep om een afzetting heen die op de stoep was geplaatst en gedeeltelijk doorliep op het wegdek. Een putdeksel, afgezet met een oranje hekwerk, was opengemaakt en een paar arbeiders stonden eromheen. Het hoofd van een man met een helm op verscheen in het mangat; de man kreeg een stuk gereedschap aangereikt door een andere man. De meeste andere arbeiders stonden te niksen, dronken koffie of waren aan het kletsen.

Leuk werk als je het kunt krijgen, dacht Decker.

Hij had wel gezien dat Dabney voor hem liep, maar keek niet naar hem. Decker zag Berkshire niet, want hij keek niet zo ver voor zich uit.

Bij de ingang van de parkeergarage knikte hij tegen de geüniformeerde FBI-bewaker in het kleine glazen hokje op de stoep.

De kaarsrechte man knikte terug. Zijn ogen waren verborgen achter een zonnebril en hij liet zijn blik plichtsgetrouw over de straat dwalen. Zijn rechterhand rustte op de kolf van zijn geholsterde 9mm-dienstwapen met Speer Gold Dot G2-patronen die de FBI gebruikte vanwege de penetratiecapaciteit. ‘Eén schot, één dood’ had het motto kunnen zijn van deze munitie. Maar de munitie deed dat natuurlijk alleen maar als het doelwit op de juiste plek werd geraakt.

Een vogel vloog rakelings voor Decker langs, ging op een lantaarnpaal zitten en keek nieuwsgierig naar de voetgangers onder hem. Het was kil, en Decker rilde even in zijn dikke trui. De zon was verborgen achter de wolken die ongeveer een uur geleden aan de horizon waren verschenen en Washington als een grijze koepel bedekten.

Verderop was Dabney bijna bij het einde van de straat, waar hij links af zou slaan bij de bezoekersingang van de FBI. Jaren geleden werden er gratis rondleidingen georganiseerd, zodat iedereen het beroemde FBI-laboratorium kon zien en naar de special agents kon kijken die op de schietbaan aan het oefenen waren.

Maar tegenwoordig niet meer, in dit terrorismetijdperk. Na 11 september waren de rondleidingen geschrapt, maar in 2008 opnieuw ingesteld. De FBI had zelfs een bezoekerscentrum geopend. Maar een aanvraag voor een bezoek moest minstens een maand van tevoren worden ingediend, zodat de FBI een grondige achtergrondcheck kon uitvoeren. De meeste federale gebouwen waren nu een heus fort, waar het heel moeilijk was om binnen te komen en misschien nog wel veel moeilijker om weer naar buiten te gaan.

Bij de hoek vertraagde Dabney zijn pas.

Berkshire ging juist sneller lopen.

Decker liep door, met grote passen, tot hij nog maar een meter of tien achter Dabney liep.

Berkshire was nog ongeveer vijf meter bij Dabney vandaan. Even later was die afstand gehalveerd. Een paar seconden daarna waren ze nog maar een meter bij elkaar vandaan.

Nu zag Decker Berkshire ook, doordat ze zo dicht bij Dabney was. Decker liep nog maar een meter of drie bij hen vandaan toen hij ook links af wilde slaan.

Toen keek Berkshire naar Dabney, alsof ze hem nu pas zag.

Dabney keek niet naar haar, niet meteen tenminste. Een paar seconden later zag hij dat ze naar hem keek. Hij glimlachte en als hij een hoed had gedragen zou hij die zelfs als beleefd gebaar hebben afgenomen.

Berkshire glimlachte niet terug. Haar hand ging naar de gesp van haar handtas.

Dabney ging nog iets langzamer lopen.

Achter hen zag Decker een straatverkoper die ontbijtburrito's verkocht en vroeg zich af of hij voor de bespreking nog tijd had om er eentje te kopen. Toen hij besloot dat dit niet het geval was en dat het slecht voor zijn taille was als hij wel een burrito kocht, keek hij weer naar hen: Berkshire en Dabney liepen nu naast elkaar.

Dat vond Decker niet vreemd, hij ging er gewoon van uit dat ze elkaar kenden en daar met elkaar hadden afgesproken.

Hij keek op zijn horloge om te zien hoe laat het was. Hij wilde niet te laat komen. Als zijn leven zou veranderen, wilde hij daar op tijd voor zijn.

Toen hij opkeek, verstijfde hij.

Dabney liep nu twee passen achter de vrouw. Berkshire had helemaal niet door dat hij een Beretta Compact op haar achterhoofd richtte.

Decker wilde zijn wapen trekken en net iets roepen toen Dabney de trekker overhaalde.

Berkshire schokte naar voren toen de kogel met een opwaartse hoek in haar achterhoofd sloeg. De kogel vernielde haar ruggenmerg, doorboorde haar hersenpan, stuiterde als een flipperballetje tegen haar schedel en kwam via haar neus weer naar buiten. Door de toegenomen kinetische energie was de uitgangswond drie keer zo groot als de ingangswond. Ze viel, met haar gezicht grotendeels weggeslagen, voorover op het trottoir waar zich meteen een plas bloed vormde.

Met zijn pistool in de aanslag rende Decker naar voren, terwijl andere mensen juist gillend wegrenden.

Dabney zwaaide nog steeds met zijn wapen.

Decker richtte zijn Glock op Dabney en riep: 'FBI, laat je pistool zakken. Nu!'

Dabney draaide zich naar hem om. Hij liet zijn pistool niet zakken.

Decker hoorde rennende voetstappen achter zich. De bewaker van de parkeergarage rende naar hen toe, ook met getrokken pistool.

Decker keek even achterom, zag dit en liet met zijn vrije hand zijn badge zien. 'Ik ben van de FBI. Hij heeft die vrouw net doodgeschoten.'

Daarna liet hij zijn koordje los, pakte zijn wapen met beide handen vast en nam de schietpositie in en richtte de loop op Dabneys borst.

De FBI-bewaker bleef naast Decker staan, ook met zijn pistool op Dabney gericht. ‘Laat dat pistool zakken, nu!’ riep de bewaker. ‘Laatste kans, anders schieten we écht.’

Het was nu twee pistolen tegen één. De reactie had voorspelbaar moeten zijn: gaan liggen, zodat je niet wordt doodgeschoten.

Dabney keek eerst naar de bewaker en toen naar Decker.

En glimlachte.

‘Niet doen!’ riep Decker.

Walter Dabney zette de loop van zijn pistool onder zijn kin en haalde voor de tweede en laatste keer de trekker over.

2

Duisternis. Dat staat ons allemaal te wachten, niemand uitgezonderd, in onze laatste ogenblikken. Dat dacht Amos Decker terwijl hij op de stoel naar het lichaam zat te kijken.

Anne Berkshire lag op een metalen tafel in het mortuarium van de FBI. Al haar kleren waren uitgetrokken en in bewijszakken gestopt. Haar naakte lichaam lag onder een laken. Haar verwoeste gezicht was ook bedekt, hoewel er vlekken in de stof zaten van haar bloed en vernield lichaamsweefsel.

Volgens de wet moest er een lijkschouwing worden uitgevoerd, ook al was er geen enkele twijfel aan de oorzaak van haar dood.

Door een bizarre speling van het lot was Walter Dabney niet dood. Nóg niet in elk geval. De artsen in het ziekenhuis waar hij snel naartoe was gebracht, hadden weinig hoop dat hij herstelde of zelfs weer bij bewustzijn kwam. De kogel was dwars door zijn hersens gevlogen; het was een wonder dat hij niet meteen was gestorven.

Alex Jamison en Ross Bogart, twee van Deckers collega's bij de joint taskforce die bestond uit burgers en FBI-agenten, waren op dat moment in het ziekenhuis bij Dabney. Als hij bij bewustzijn kwam, wilden ze alles horen wat hij misschien zou zeggen dat verklaarde waarom hij Anne Berkshire op straat had vermoord en daarna had geprobeerd zelfmoord te plegen. Volgens de artsen was het uitgesloten dat Dabney zover herstelde dat hij kon worden verhoord.

Dus zat Decker gewoon in het donker naar het afgedekte lichaam te kijken.

Hoewel voor hem het vertrek niet donker was.

Voor Decker was het een etherisch lichtblauw. Door een bijna fatale klap op het footballveld waren zijn zintuiglijke verbindingsbanen verward geraakt, een conditie die synesthesie wordt genoemd. Voor hem had de dood de kleur blauw. Die kleur had hij op straat gezien toen Dabney Berkshire vermoordde.

En hij zag die kleur nu ook.

Decker had een verklaring afgelegd bij de politie van D.C. en de FBI, net als de bewaker die bij hem was geweest. Ze hadden niet veel kunnen vertellen. Dabney had een pistool getrokken en eerst op Berkshire geschoten en daarna op zichzelf. Dat was heel duidelijk. Wat niet duidelijk was, was waarom hij dat had gedaan.

Het plafondlicht ging aan en een vrouw in een witte labjas kwam binnen. De lijkschouwer stelde zichzelf voor als Lynne Wainwright. Ze was in de veertig en had de gespannen, ietwat opgejaagde blik van iemand die elke soort geweld heeft gezien die de ene mens de andere kan aandoen. Decker stond op, liet haar zijn ID zien en vertelde dat hij bij een FBI-taskforce zat. En ook dat hij getuige was geweest van de moord.

Decker keek op toen Todd Milligan, het vierde lid van de joint taskforce, het vertrek binnenkwam. Een vijfde lid, Lisa Davenport, een afgestudeerd psycholoog, was niet teruggekomen bij de eenheid; zij had besloten weer bij een privépraktijk in Chicago te gaan werken.

Milligan was midden dertig, 1 meter 82, had kortgeknipt haar en een lichaam dat uit graniet gehouwen leek. Hij en Decker hadden in eerste instantie met elkaar gebotst, maar nu konden ze goed met elkaar opschieten – tenminste voor zover Decker dat kón met een ander mens.

Decker had er moeite mee een band met iemand aan te gaan. Dat was niet altijd zo geweest, maar hij was niet meer dezelfde man als vroeger.

Behalve aan synesthesie leed Decker ook aan hyperthymesia – een perfect geheugen – na een hersentrauma veroorzaakt door dezelfde keiharde klap tijdens zijn uiterst korte carrière in de NFL. Die klap had zijn persoonlijkheid veranderd. Vroeger had hij genoten van het gezelschap van andere mensen en graag plezier gemaakt, maar tegenwoordig was hij ontoeschietelijk en miste hij het vermogen sociale hints op te vangen – een vaardigheid die de meeste mensen normaal vinden. Iemand die hem pas kende, zou denken dat hij een autismespectrumstoornis had. En dan zaten ze er misschien niet eens ver naast.

‘Hoe gaat het, Decker?’ vroeg Milligan. Zoals altijd droeg hij een donker pak, een smetteloos wit overhemd en een gestreepte stropdas. Vergeleken met hem leek de onverzorgd uitzierende Decker wel een dakloze.

‘Beter dan met haar,’ zei Decker en hij wees naar de dode Berkshire. ‘Wat weten we inmiddels van haar?’

Milligan haalde een kleine notebook uit zijn binnenzak en scrolde over het scherm. Ondertussen keek Decker naar Wainwright, die het laken

van Berkshire aftrok en de instrumenten klaarlegde die ze nodig had voor de autopsie.

‘Anne Meredith Berkshire, negenenvijftig, ongetrouwd, invaldocente bij een katholieke school in Fairfax County. Ze woont, of woonde, in Reston. Er hebben zich geen familieleden gemeld, maar we zijn nog steeds op zoek.’

‘Waarom was ze bij het Hoover Building?’

‘Dat weten we niet. We weten niet eens of ze daar echt naartoe wilde. Ze stond ook niet op het rooster om vandaag les te geven.’

‘En Walter Dabney?’

‘Eenzestig, getrouwd, vier volwassen dochters. Heeft een goedlopend bedrijf dat als *contractor* voor de overheid werkt, voor de FBI en andere diensten. Daarvoor heeft hij tien jaar bij de NSA gewerkt. Woont in een groot huis in McLean. Hij heeft uitstekend geboerd.’

‘Hád uitstekend geboerd,’ verbeterde Decker hem. ‘Zijn vrouw en kinderen?’

‘We hebben zijn vrouw gesproken. Ze is hysterisch. De kinderen wonen verspreid, eentje woont in Frankrijk. Ze komen hier allemaal naartoe.’

‘Heeft een van hen een idee waarom hij dit zou doen?’

‘We hebben hen nog niet allemaal gesproken, maar tot nu toe is er niets naar boven gekomen. Ze lijken allemaal nog in shock.’

Daarna stelde Decker de meest voor de hand liggende vraag. ‘Is er een relatie tussen Berkshire en Dabney?’

‘We zijn pas net begonnen, maar hebben nog niets ontdekt. Denk je dat hij een willekeurig iemand wilde vermoorden voordat hij zelfmoord pleegde en dat zij toevallig het dichtstbij was?’

‘Ze was zeker weten het dichtst bij hem,’ zei Decker. ‘Maar als je zelfmoord wilt plegen, waarom zou je dan een onschuldige mee de dood in nemen? Waarom zou je dat doen?’

‘Misschien was die vent doorgedraaid. Misschien ontdekken we iets in zijn achtergrond wat deze vreemde actie verklaart.’

‘Hij had een aktetas en een legitimatiebewijs bij zich, en het leek alsof hij naar het Hoover Building ging. Ging hij naar een vergadering?’

‘Ja. We hebben bevestigd gekregen dat hij naar een vergadering ging over een project dat zijn bedrijf voor het Bureau uitvoerde, een routineklus.’

‘Dus hij draait door, maar kon nog wel een pak aantrekken en naar het centrum gaan voor een onbelangrijke vergadering?’

Milligan knikte. 'Ik zie de inconsistentie, maar het is mogelijk.'

'Alles is mogelijk, tot het dat niet meer is,' antwoordde Decker.

Decker stond op en ging naast Wainwright staan. 'Moordwapen was een Beretta 9mm. Contactwond onder aan de nek met een opwaartse baan. Ze was op slag dood.'

Wainwright maakte een Stryker-zaag klaar waarmee ze Berkshires schedel wilde openzagen en zei: 'Klopt zeer zeker met de externe wonden.'

'Als Dabney sterft, voer jij de autopsie dan ook uit?'

Ze knikte. 'Het Bureau heeft de leiding van dit onderzoek, omdat Dabney als contractor voor hen werkte en het voor hun deur is gebeurd. Dus voer ik die inderdaad uit.'

Decker draaide zich om naar Milligan en vroeg: 'Heeft de FBI al een team samengesteld om deze zaak te onderzoeken?'

Milligan knikte.

'Wie zitten erin? Ken je ze?'

'Ik ken dat team heel goed, want wij zijn dat team.'

Decker knipperde. 'Wát zeg je?'

'Bogarts team, wij dus, heeft opdracht deze zaak te onderzoeken.'

'Maar wij doen cold cases.'

'Ja, dat was dus het onderwerp van de bespreking van vandaag. Ze wilden onze opdracht wijzigen: van cold cases naar hot cases. En omdat jij erbij was, leek het logisch ons erop te zetten.'

'Ook al ben ik een getuige van deze misdaad?'

'Het is niet zo dat er twijfels zijn over wat er is gebeurd, Decker. En er waren heel veel getuigen van wat hij deed. Ze hebben jou niet nodig.'

'Maar ik ben hier om cold cases te doen,' protesteerde Decker.

'Tja, het is niet aan ons om dat te beslissen, Decker. Dat is aan de hoge pieten.'

'En zij kunnen ons zomaar laten vallen? Zonder het zelfs maar te vragen?'

Milligan glimlachte, maar zijn gezicht betrok toen hij Deckers ongeruste blik zag. 'Dit is een bureaucratie, Decker, en wij moeten bevelen opvolgen. Dat geldt tenminste voor Ross en mij. Ik neem aan dat jij en Jamison ermee kunnen kappen, maar mijn carrière is afhankelijk van het Bureau.' Hij zweeg even. 'We zullen nog steeds criminelen vangen, alleen nu daders van nieuwere misdaden. Jij blijft doen waar je zo goed in bent.'

Decker knikte, maar leek niet echt gerustgesteld door Milligans woor-

den. Hij keek naar Berkshires lichaam en werd van alle kanten aangeval-
len door de kleur blauw. Hij werd er misselijk van.

Wainwright keek naar hem en zag de naam op Deckers legitimatie.
‘Wacht eens even... Amos Decker. Ben jij die man die niets kan vergeten?’

Toen Decker niet antwoordde, zei Milligan snel: ‘Ja, dat is hij.’

Wainwright zei: ‘Ik hoorde dat jullie de afgelopen maanden een hele-
boel cold cases hebben opgelost. Vooral de zaak-Melvin Mars.’

‘Dat was een teamprestatie,’ zei Milligan. ‘Maar dat was ons zonder
Decker niet gelukt.’

Decker verroerde zich en wees naar een paarse veeg op de rug van
Berkshires hand. ‘Wat is dat?’

‘Ik zal eens kijken,’ zei Wainwright. Ze trok een vergrootglas aan een
draai-arm boven de plek. Ze deed de lamp aan en richtte die op de hand
van de dode vrouw. Terwijl ze door het vergrootglas keek, zei ze: ‘Lijkt
een soort stempel.’

Nu keek Decker door het vergrootglas. ‘Dominion Hospice,’ zei hij en
hij keek naar Milligan die al met zijn notebook bezig was.

Milligan keek naar het scherm. ‘Oké, gevonden. Dat hospice staat vlak
bij het Reston-ziekenhuis. Zij behandelen terminale patiënten, maar dat
lijkt me logisch.’

Decker keek naar Berkshire. ‘Als die stempel nog op haar hand zit, is ze
daar vandaag misschien nog geweest. Na een douche was die eraf gewas-
sen.’

‘Denk je dat ze daar iemand heeft bezocht?’ vroeg Milligan.

‘Nou ja, zelf was ze nog niet terminaal, tot Dabney haar vermoordde.’
Zonder nog iets te zeggen verliet hij opeens het vertrek.

Wainwright keek Milligan met opgetrokken wenkbrauwen aan na zijn
onverwachte vertrek.

‘Dat soort dingen doet hij gewoon... heel vaak,’ zei Milligan. ‘Ik ben er
al een beetje aan gewend.’

‘Dan ben je een beter mens dan ik,’ zei Wainwright. Ze hield de Stry-
ker-zaag omhoog en zei: ‘Want als hij mij op die manier liet staan, zou ik
hem hier misschien wel mee slaan.’

3

Walter Dabneys borstkas ging op en neer met de spastische schokjes van iemand die niet lang meer te leven heeft. Het was alsof de longen de vermoeide achterhoede waren, terwijl de geest zich klaarmaakte om het lichaam te verlaten.

Alex Jamison was achter in de twintig, lang, slank en knap met lang bruin haar. Ze zat rechts naast het ziekenhuisbed op de intensive care. Links van het bed stond Ross Bogart, een special agent van de FBI. Hij was eind veertig en had een heel klein beetje grijs in zijn perfect gekamde haar. Hij stond kaarsrecht en met zijn vingers stijf om het zijhek van het bed geklemd.

Dabney lag in het bed, verbonden aan een heleboel bewakingslangen en infusen met medicatie. Zijn rechteroog was een lege holte, doordat de kogel die hij in zijn kin had geschoten eerst zijn hersens had doorboord en daarna daardoor was uitgetreden. De huid van zijn gezicht was lijkkleek, op de plaatsen waar die niet opgezwollen of paars was door gesprongen haarvaatjes. Hij haalde onregelmatig adem, en op de monitor was te zien dat zijn vitale functies enorm fluctueerden. Hij lag op de intensive care, de ziekenhuisafdeling die bestemd was voor de ziekste en meest zwaargewonde patiënten.

Maar Walter Dabney was niet alleen gewond, maar ook stervende. De artsen die de hele dag in en uit waren gelopen, hadden allemaal bevestigd dat het slechts een kwestie van tijd was voordat de hersens het hart opdracht gaven op te houden met pompen, en dat ze daar niets aan konden doen.

De schade was zo groot dat geen enkel medicijn en geen enkele operatie de man in leven konden houden. Ze wachtten gewoon tot hij stierf.

Mevrouw Eleanor Dabney, meestal Ellie genoemd, was een halfuur nadat de FBI haar had verteld wat er was gebeurd gearriveerd. Ze zouden haar moeten verhoren, maar op dit moment was de vrouw een toekomst-

stige weduwe die in de rouw was. Nu was ze in de badkamer aan het overgeven, bijgestaan door een verpleegkundige.

Bogart keek naar Jamison; dat leek ze te voelen, en ze keek op. 'Tets van Decker gehoord?' vroeg hij zacht.

Ze keek op haar telefoon en schudde haar hoofd. 'Hij zou met Berkshires lichaam naar het mortuarium gaan.' Ze typte een berichtje voor hem en verstuurde dat. 'Ik heb Todd een kopie gestuurd,' zei ze.

Bogart knikte. 'Goed. Hij houdt Decker wel in toom.'

Ze wisten allebei dat Decker niet altijd even goed communiceerde. Sterker nog, dat deed hij heel slecht.

Bogart keek weer naar Dabney. 'In zijn dossier staat niets wat hierop wees. En we kunnen geen enkele link met Berkshire vinden.'

Jamison zei: 'Er moet iets zijn, anders was het volkomen willekeurig. En dat lijkt ook nergens op te slaan.'

Bogart knikte bevestigend en keek toen naar de monitor. De hartslag en ademhaling van de stervende man dansten op en neer, als blote voeten op brandende kooltjes. 'De kans is groot dat hij doodgaat zonder iets te zeggen.'

'Maar als hij iets zegt, zijn wij hier,' antwoordde Jamison.

De deur van de badkamer ging open, en de verpleegkundige en Ellie Dabney kwamen naar buiten. Ellie was lang, had brede schouders, lange benen en een slanke taille en smalle heupen. Ze was heel aantrekkelijk, met een fraai gevormde kaak, hoge, stevige jukbeenderen en grote, mooie lichtblauwe ogen. Ze had haar lange haar gewoon grijs laten worden. Ze zag eruit alsof ze vroeger een geweldige atlete was geweest. Nu was ze begin zestig en had ze vier volwassen kinderen, drie kleinkinderen en een levensgevaarlijk gewonde echtgenoot. Ze leek nu dichterbij de dood dan mogelijk was zonder echt dood te zijn.

Bogart zette een stoel voor haar naast het bed, terwijl Jamison opstond en de verpleegkundige hielp om Ellie naar de stoel te leiden, waar ze meer in viel dan op ging zitten.

De verpleegkundige controleerde de monitor, keek Bogart met een veelbetekenende blik aan, vertrok en deed de deur achter zich dicht. Ellie had haar hand door het zijhek van het bed gestoken, hield de hand van haar man vast en leunde met haar voorhoofd tegen de rand van het zijhek.

Bogart stapte achteruit en Jamison ging weer zitten. Ze keken elkaar aan terwijl de vrouw zacht snikte.

'Mevrouw Dabney, we kunnen ervoor zorgen dat uw kinderen hier-

naartoe worden gebracht zodra ze in de stad aankomen,' zei hij even later.

Ze antwoordde niet, maar knikte ten slotte.

'Weet u al wanneer, of is er iemand anders die we...?'

Ze hief haar hoofd en zei zonder hem aan te kijken: 'Mijn dochter Jules, zij... zij weet dat wel.' Ze haalde een telefoon uit haar zak, drukte een paar toetsen in en gaf de telefoon aan hem. Bogart schreef het telefoonnummer op, gaf Ellie haar telefoon terug en verliet de kamer.

Jamison legde een hand op de schouder van de vrouw en zei: 'Ik vind het heel erg voor u, mevrouw Dabney.'

'Heeft hij... heeft Walt iemand echt iets aangedaan? De FBI... zij... zij zeiden...'

'Daar hoeven we nu niet over te praten.'

Ellie draaide haar betraande gezicht naar Jamison. 'Dat kán hij niet hebben gedaan. Weet u zeker dat iemand anders niet op hem heeft geschoten? Weet u, Walt zou niemand kwaad doen. H-hij...'. Haar stem stierf weg en ze leunde weer met haar voorhoofd op het zijhek.

De monitor begon te piepen en ze keken er allebei naar, maar het apparaat werd weer stil.

'We weten het zéker, mevrouw Dabney. Ik wilde dat ik u iets anders kon vertellen. Er waren een heleboel getuigen.'

Ellie snoot haar neus in een tissue en vroeg met een krachtiger stem: 'Hij wordt niet meer beter, hè?'

'De artsen hebben niet veel hoop, nee.'

'Ik... ik wist niet eens dat hij een vuurwapen had.'

Nadat ze even naar de vrouw had gekeken, vroeg Jamison: 'Hebt u de laatste tijd een verandering bij uw man opgemerkt?'

'Wat voor verandering?' vroeg Ellie afwezig.

'Zijn stemming? Zorgen over zijn bedrijf? Veranderde eetlust? Dronk hij meer dan normaal? Iets wat wees op depressie?'

Ellie leunde achterover in haar stoel, verfrommelde de tissue in haar hand en staaarde naar haar schoot.

Op de gang hoorden ze voetstappen, soms rennende voetstappen, het alarm van een monitor, stemmen via de omroepinstallatie, en apparatuur en patiënten die door de gang werden verplaatst. Het rook er zoals het altijd ruikt in ziekenhuizen: naar ontsmettingsmiddel. En het was er altijd kil. Er hing ook een dreigende spanning in de lucht van de intensive care, alsof het enige wat de levenden van de doden scheidde het onverwachte waarschuwingssignaal van een monitor was.

‘Walt praatte thuis nooit over zaken. Hij dronk thuis ook niet echt, maar ik weet dat hij dat wel deed tijdens zakendinertertjes en zakelijke bijeenkomsten, dat soort dingen. Ik ging weleens met hem mee. Maar hij dronk net genoeg voor de gezelligheid, om een deal erdoor te krijgen, contact te leggen, weet u, dat soort dingen.’

‘Ik begrijp het. Waren er financiële zorgen?’

‘Niet dat ik weet, maar dat regelde Walter altijd. We hebben nooit deurwaarders aan de deur gehad, als u dat misschien bedoelt.’

‘Was zijn stemming anders dan anders?’

Elly depte haar ogen en keek even naar haar man, alsof het haar een ongemakkelijk gevoel gaf om een onbekende iets over hem te vertellen. ‘Hij had allerlei verschillende stemmingen. Hij werkte heel hard en als het goed ging met de zaken was hij gelukkig, maar als het slecht ging werd hij depressief, net als iedereen.’

‘Dus er was niets wat afweek van het normale?’

Ellie propte haar tissue nog steviger in elkaar en gooide hem toen met een definitief gebaar in de afvalbak. Ze keek naar Jamison, die geduldig wachtte. Als haar tijd met Amos Decker haar één ding had geleerd, was het geduld, zowel om positieve als negatieve redenen.

‘Hij is laatst op reis geweest.’

‘Waarnaartoe?’

‘Dat was het vreemde: dat heeft hij me niet verteld. Dat was nooit eerder gebeurd.’

‘Hoe lang is hij weggebleven?’ vroeg Jamison.

‘Een dag of vier, volgens mij, misschien langer. Hij was al voor een andere afspraak in New York en is van daaruit vertrokken. Hij belde me en zei dat er iets onverwachts was gebeurd en dat hij ergens naartoe moest en niet wist hoe lang hij wegbleef.’

‘Vliegtuig, trein? Een ander land?’

‘Dat weet ik niet. Hij zei dat het te maken had met een potentiële cliënt, dat hij iets glad moest strijken. Zoals hij het vertelde, leek het niet erg belangrijk. Zijn kantoor zal de reis wel hebben geregeld.’

‘Oké, en hij heeft u ook niets verteld toen hij weer thuis was?’

‘Niets. Ik dacht dat het gewoon iets zakelijks was. Maar na die dag was er iets... ik weet het niet, mis.’

‘En wanneer was dat?’

‘Ongeveer een maand geleden.’

‘En uw man heeft een eigen bedrijf?’

Ellie knikte. ‘Walter Dabney & Co. Gevestigd in Reston. Ze werkten bijna alleen aan geheime projecten. Het begon met alleen mijn man, maar nu werken er zo’n zeventig mensen. Hij heeft ook partners in het bedrijf, maar Walter is bestuursvoorzitter en bezit de meerderheid van de aandelen.’ Haar ogen werden groot. ‘O mijn god, die zullen nu wel van mij zijn.’ Ze keek Jamison geschrokken aan. ‘Betekent dit dat ik het bedrijf moet leiden? Ik weet helemaal niets van zijn bedrijf. Ik heb niet eens toegang tot de geclassificeerde informatie.’

Jamison pakte haar hand. ‘Volgens mij hoeft u zich daar nu geen zorgen over te maken, mevrouw Dabney.’

Ellie ontspande en keek weer naar haar man. ‘Hoe heet die persoon ook alweer? Die Walter... Dat hebben ze me wel verteld, maar ik ben het vergeten. Alles is nu heel wazig.’

‘Anne Berkshire. Zij werkte als invaldocente op een katholieke middelbare school in Fairfax. Kent u haar?’

Ellie schudde haar hoofd. ‘Ik heb nog nooit van haar gehoord. En ik weet ook niet waarom Walt haar zou kennen. Docente aan een middelbare school? Walt en ik waren nog jong toen de kinderen kwamen. Jules, onze oudste, is zevenendertig. En ons oudste kleinkind zit nog maar net op de basisschool. En ze wonen niet eens in Virginia. En we zijn niet katholiek, maar presbyteriaans.’

‘Juist. Goed, dank u wel voor deze informatie. U hebt ons goed geholpen.’

‘Heb ik straks een advocaat nodig?’ vroeg Ellie opeens.

Jamison leek niet op haar gemak. ‘Ik ben echt niet degene die u daarover advies moet geven. Als u of uw man een advocaat heeft of kent, zou ik dat met hem of haar overleggen.’

Ellie knikte versuft en stak haar hand weer door het zijhek om de hand van haar man vast te pakken.

Even later kwam Bogart weer binnen. ‘Het is allemaal geregeld, mevrouw Dabney,’ zei hij. ‘Volgens uw dochter zal iedereen, behalve Natalie, hier vanavond zijn.’

‘Natalie woont in Parijs. Ik heb geprobeerd haar te bellen, maar niemand nam op. En het was niet... dit is niet iets wat ik haar via haar voice-mail of een mailtje kan vertellen.’

‘Uw dochter Jules heeft haar net gesproken en haar verteld wat er aan de hand is. Ze komt hier zo snel mogelijk met het vliegtuig naartoe.’

‘Ik kan gewoon niet geloven dat dit echt is,’ zei Ellie. ‘Toen Walt van-

ochtend van huis ging, was alles... perfect. En nu?' Ze keek naar hen op.
'Dat is allemaal verleden tijd. Zomaar.'

Zomaar, dacht Jamison.

4

Ze waren van een gebouw vol doden naar een gebouw vol bijna-doden gegaan.

Nadat Decker en Milligan bij de receptie navraag hadden gedaan, waren ze doorgesluisd naar de directeur van Dominion Hospice, Sally Palmer.

De vrouw was verbijsterd toen ze hoorde dat Anne Berkshire dood was. Ze zat tegenover hen aan haar bureau in haar kleine, overvolle kantoor. 'Ze was hier vanochtend nog,' zei ze.

'Dat begrepen we al,' zei Decker. 'Daarom zijn we hier ook. We zagen op haar hand de stempel van dit hospice.'

'Ja, dat maakt deel uit van onze beveiligingsprocedure.'

'Moet dit gebouw streng beveiligd worden?' vroeg Milligan.

Palmer keek hem ernstig aan. 'Onze patiënten zijn zwak en krijgen zware medicatie toegediend. Zij kunnen zichzelf niet echt verdedigen. Dus moeten wij dat doen, en dat is een taak die we bijzonder ernstig opvatten. Iedere bezoeker wordt gecontroleerd bij de hoofdingang. Die stempel op de hand is goed zichtbaar en we gebruiken elke dag een andere kleur, zodat ons personeel in één oogopslag kan zien of een bezoeker wel of niet is gescreend.'

Decker vroeg: 'Is hier een familielid van Berkshire opgenomen? Was ze daarom vanochtend hier?'

'O nee, Anne was hier vrijwilligster. Ze kwam hier om wat tijd met bepaalde patiënten door te brengen. Vaak woont de familie van een patiënt niet in de buurt, zodat ze zelden bezoek krijgen. We hebben vrijwilligers, die natuurlijk grondig gescreend zijn, die hier komen en met de patiënten praten, hen voorlezen of gewoon bij hen zitten. Sterven is niet gemakkelijk, en in je eentje sterven is zelfs nog moeilijker.'

'Heeft Berkshire vandaag met iemand in het bijzonder gepraat?' vroeg Milligan.

‘Daar kan ik zeker wel achter komen. Als u even wilt wachten...’ Palmer stond op en liep weg.

Milligan pakte zijn telefoon en keek of er berichtjes waren. ‘Dabneys vrouw is nu bij haar man in het ziekenhuis. Alex zegt dat hij niet meer bij bewustzijn is gekomen, en dat dit waarschijnlijk ook niet zal gebeuren.’

‘Heeft de vrouw hun iets verteld?’

‘Ze kent Anne Berkshire niet en is er vrij zeker van dat haar man haar ook niet kende. Ze weet ook niets over de zaken van haar man en heeft geen idee waarom hij zou doen wat hij heeft gedaan. Maar Alex stuurde nog een berichtje. Mevrouw Dabney zei dat haar man ongeveer een maand geleden op reis was en daarna niet meer dezelfde leek.’

‘Op welke manier niet meer dezelfde?’

‘Kennelijk een andere stemming. En hij wilde haar niet vertellen waar hij naartoe is geweest.’

‘Oké.’

Milligan keek om zich heen in het kantoortje. ‘Denk je echt dat we hier een aanwijzing zullen vinden?’

‘Natuúrlijk komt het voor dat mensen door onbekenden worden vermoord, maar de meeste mensen kennen degene die hen vermoordt.’

‘Nou, dat is een hele geruststelling,’ zei Milligan zuur.

De mannen zwegen tot Palmer een paar minuten later terugkwam.

‘Ze heeft vanochtend vroeg drie mensen gezien: Dorothy Vitters, Joey Scott en Albert Drews.’

‘Zijn dat de mensen die ze normaal ook bezoekt?’ vroeg Decker.

‘Ja.’

‘U zei dat ze hier vanochtend al vroeg was. Kwam ze meestal rond die tijd?’

‘Nee, ik realiseer me opeens van niet. Ze kwam meestal tegen twaalfen. Dan zijn onze patiënten over het algemeen alerter.’

‘Kunnen we met hen praten?’ vroeg Decker.

Palmer leek verbijsterd. ‘Ik weet niet zo goed wat ze u zouden kunnen vertellen. Ze zijn heel ziek. En zwak.’

Decker stond op. ‘Dat begrijp ik, maar Anne Berkshire is vanochtend vermoord en het is ons werk om uit te vinden waarom. En als ze hier op een ongebruikelijke tijd binnenkwam kort voordat ze naar het centrum ging en werd vermoord, moeten we die mogelijke aanwijzing natrekken. Ik hoop dat u dat begrijpt.’

Milligan zei snel: ‘We zullen zo vriendelijk mogelijk zijn.’

‘Moet u hun vertellen dat Anne is vermoord? Dat zal hen heel erg van slag brengen.’

Milligan zei: ‘We zullen ons best doen dat te vermijden.’

Decker zei niets. Hij keek al naar de gang.

* * *

Dorothy Vitters was achter in de tachtig, broos en klein, en lag in het laatste bed dat ze ooit zou bezetten. Vanwege de vertrouwelijkheid van patiëntgegevens had Palmer hun niet verteld aan welke ziekte ze mogelijk leed. Nadat ze hen had binnengelaten, liep ze terug naar haar kantoor.

Decker bleef in de deuropening staan en keek om zich heen in de kleine, schaars gemeubileerde kamer.

‘Gaat het?’ vroeg Milligan zacht.

Het ging niet, niet echt.

Wat hij hier zag was niet de felblauwe kleur die hij met de dood associeerde, maar marineblauw. Dat had hij nog niet eerder meegemaakt. Maar toen hij naar de doodzieke Vitters keek, begreep hij wel waarom. Zijn hoofd gaf ‘bijna-dood’ kennelijk gewoon een andere blauwtint.

Nou zeg, dát is interessant. Mijn veranderde ziel probeert me kennelijk nog steeds op het verkeerde been te zetten.

Hij wilde hier niet zijn als Vitters stierf, omdat hij niet wilde dat het marineblauw opeens in felblauw veranderde.

‘Het gaat wel,’ zei hij ten slotte.

Hij liep de kamer in, trok een stoel bij en ging naast het bed zitten. Milligan bleef naast hem staan.

‘Mevrouw Vitters, ik ben Amos Decker en dit is Todd Milligan. We willen graag met u over Anne Berkshire praten. We hoorden dat ze vanochtend even bij u was.’

Vitters keek naar hem op, haar ogen lagen diep in hun kassen. Haar huid was lichtgrijs, haar ogen waren waterig en haar ademhaling was oppervlakkig. Decker kon het slangetje bij haar sleutelbeen zien, waardoor haar pijnmedicatie werd toegediend.

‘Anne wás hier,’ zei ze langzaam. ‘Dat verbaasde me, want ze was vroeger dan anders.’

‘Weet u nog waar jullie over hebben gepraat?’

‘Wie zijn jullie?’

Decker wilde zijn FBI-badge tevoorschijn halen, maar Milligan hield hem tegen.

Milligan zei: 'Wij zijn vrienden van Anne. Ze vroeg of we even langs wilden gaan, want zij had terug willen komen om weer met u te praten, maar toen merkte ze dat ze toch niet kon komen.'

Er verscheen een paniekerige blik in de waterige ogen. 'Is ze... gaat het wel goed met haar? Ze is toch niet ziek, hoop ik?'

'Ze heeft helemaal geen pijn,' zei Decker naar waarheid. Hij ging ervan uit dat de medicatie die de vrouw toegediend kreeg haar mentale verwerkingsproces iets vertraagde, want anders had Vitters wel geweten dat hun verhaal nergens op sloeg.

'O, goed dan. Gewoon over de gebruikelijke dingen. Het weer. Een boek dat ze las en waarover ze me iets vertelde. Mijn poes.'

'Uw poes?' vroeg Milligan.

'Sunny is nu dood. Ja, het is al tien jaar geleden, maar Anne houdt van poezen.'

'Dus verder nergens over?' vroeg Decker.

'Niet dat ik me kan herinneren. Zo lang was ze hier niet.'

'Leek ze oké, vond u? Niet anders dan anders?'

Haar stem werd schril. 'Weet u zeker dat het goed met haar gaat? Waarom vraagt u dat allemaal? Ik ga misschien wel dood, maar ik ben niet dom.'

Decker zag dat de waterige ogen vuur spuwden, maar dat het vuur ook snel weer doofde. 'Tja, als u per se de waarheid wilt weten, dan...'

Milligan viel hem in de rede. 'We weten dat u niet dom bent, mevrouw Vitters. Zoals mijn collega net wilde zeggen, is Anne vandaag gevallen en heeft ze haar hoofd gestoten. Het komt weer helemaal goed, maar ze lijdt nu aan kortstondig geheugenverlies. En ze moet zich het wachtwoord herinneren van haar telefoon, van het alarmsysteem van haar appartement en van haar computer. Ze heeft ons hiernaartoe gestuurd om uit te zoeken waarover ze met de mensen hier heeft gepraat, zodat we haar dat kunnen vertellen en ze zich misschien weer een paar dingen herinnert. De artsen zeiden dat zoiets kan helpen.'

Vitters leek opgelucht. 'O, goed dan. Wat erg dat ze is gevallen.'

Decker keek even naar Milligan en zei toen tegen Vitters: 'We zijn dus blij met alles wat u ons kunt vertellen.'

'Weet u, nogmaals: we hebben niet veel gepraat. Maar ik vond Anne wel afwezig. Meestal stuurt zij ons gesprek, maar vandaag moest ik haar een paar keer aansporen.'

Milligan keek met een scherpe blik naar Decker, maar Decker hield zijn blik op Vitters gericht. ‘Hebt u haar gevraagd of er iets aan de hand was?’

‘Dat deed ik inderdaad, maar ze zei dat alles in orde was. Er was gewoon iets wat haar bezighield, maar ze vertelde niet wat dat was.’

‘Weet u of u de eerste was die Anne vandaag bezocht, of was ze eerst bij iemand anders?’

‘Volgens mij was ik de laatste. Ze zei dat ze na haar bezoek aan mij weg moest. Ze moest ergens naartoe.’

‘Ze vertelde niet waarnaartoe?’

‘Nee.’

Decker stond op, draaide zich om en wilde vertrekken.

Milligan zei snel: ‘Dank u voor uw hulp. Kunnen we nog iets voor u doen?’

Vitters zei met een grimmige glimlach. ‘Doe maar een goed woordje voor me bij de man hierboven.’

Terwijl ze wegliepen, fluisterde Milligan: ‘Hé Decker, rustig aan met deze mensen hier, oké? Ze liggen op sterven.’

Hij liep Decker voorbij, die zich omdraaide en achteromkeek naar Vitters die nu met haar ogen dicht op het bed lag.

Decker liep weer terug en keek op haar neer. Het marineblauw begon al felblauw te worden. Decker dacht niet dat hij iemands dood kon zien aankomen, maar zijn geest maakte die logische sprong kennelijk wel met iemand die zo doodziek was als Vitters. Hij verplaatste haar kussen even, zodat ze wat gemakkelijker kon liggen. Toen streek hij over haar grijze haar en zei zacht: ‘Het spijt me, mevrouw Vitters.’

Hij zag niet dat Milligan vanuit de deuropening naar hem keek, want voordat Decker zich omdraaide was de FBI-agent al snel weggelopen.

5

Joey Scott was een zelfs nog meelijwekkender geval dan Dorothy Vitters.

Decker en Milligan stonden samen met Palmer in de deuropening. Scott was nog maar tien en toch was zijn korte leven al bijna ten einde. Palmer lapte de privacyregels aan haar laars en zei als reactie op hun ondoorgroendelijke blik: ‘Leukemie. Ongeneeslijk.’

Milligan vroeg: ‘Maar waarom zou Berkshire hem moeten bezoeken? Komen zijn ouders niet op bezoek?’

Palmer briepte: ‘Hij zat in een pleeggezin en zou worden geadopteerd. Toen hij ziek werd, trokken zijn “adoptieouders” zich terug. Ik neem aan dat ze een gezond kind wilden,’ voegde ze er vol walging aan toe. ‘En het is niet zo dat ze het zich niet konden permitteren. Anne bezocht hem minstens twee keer per week. Zij was echt alles wat Joey had.’ Daarna draaide ze zich met een wanhopige blik op haar gezicht om en vertrok.

Decker keek op de kleine jongen neer en zijn gedachten dwaalden terug naar de dochter die hij ooit had gehad. Molly was voor haar tiende verjaardag vermoord. Decker had haar en zijn vrouw dood gevonden in hun vroegere huis. En door zijn hyperthymesia zou hij zich elke bijzonderheid van deze tragedie altijd blijven herinneren alsof het net was gebeurd. Niets wat Decker ooit had meegemaakt kon gruwelijker en deprimerender zijn dan toen hij zijn vermoorde familieleden vond. Maar dit kwam heel dicht in de buurt.

Hij ging naast de jongen zitten, die langzaam zijn ogen opensloeg. Zijn uitgeteerde lichaam lag aan een infuus en de monitorbewaking.

Decker keek even naar Milligan en zei toen: ‘Hallo Joey, ik ben Amos en dit is mijn vriend Todd.’

Joey hief zijn hand en zwaaide even.

‘Ik hoorde dat je vriendin Anne vandaag bij je was?’

Joey knikte.

‘Hebben jullie leuk met elkaar gepraat?’

‘Ze heeft me voorgelezen,’ zei Joey met een zacht stemmetje.

‘Uit een boek?’

Hij knikte. ‘*Harry Potter en de Gevangene van Azkaban*. Dat staat op die plank daar. Ze zei dat ze morgen terugkomt om het uit te lezen.’

Decker pakte het boek van de plank, sloeg een paar bladzijden om tot hij bij de boekenlegger kwam, ongeveer tien bladzijden voor het einde. Hij keek naar Milligan voordat hij Joey weer aankeek. ‘Dat is geweldig. Heeft ze je alleen maar voorgelezen?’

Joey schudde zijn hoofd. ‘We hebben ook wat gepraat.’

‘Waarover?’

‘Zijn jullie vrienden van Anne?’

Decker zei: ‘Ik heb haar vanochtend gezien en daarom zijn we nu even bij jou. Ze wilde dat wij haar vrienden hier leerden kennen.’

‘O, oké.’

Milligan zei: ‘Hoe lang ben je hier al, Joey?’

Joey keek naar hem op. ‘Dat weet ik niet.’

Milligan stapte achteruit, zocht steun aan de muur en keek met een hopeloze blik naar Decker.

Decker vroeg: ‘Weet je nog waar je met Anne over hebt gepraat? Misschien over het boek?’

‘Ze vroeg of ik de zon had zien opkomen.’

Decker keek naar het grote raam, dat uitkeek op het oosten. Langzaam dwaalde zijn blik terug naar Joey. ‘En, was dat zo?’

Joey knikte. ‘Dat was mooi.’

‘Toen ik nog jong was, stond ik altijd vroeg op om naar de zonsopgang te kijken,’ zei Decker, wat hem een verbaasde blik van Milligan opleverde. ‘Ik ben opgegroeid in Ohio, dus bij ons kwam de zon later op dan hier.’

Op het nachtkastje naast het bed stond een ingelijste foto. Decker pakte hem en zag een foto van Peyton Manning. ‘Ben je fan van Manning?’

Joey knikte. ‘Vroeger keek ik heel vaak naar football. Ik speelde het ook voordat ik ziek werd.’

‘Ik heb ook football gespeeld.’

Joey liet zijn blik over Deckers grote lichaam dwalen. ‘Je ziet er ook uit als een footballspeler. Ik was later misschien wel net zo groot geworden als jij.’

Milligan wreef in zijn ogen, maar vermande zich en zei: ‘Joey, Decker hier speelde in de NFL. Voor de Cleveland Browns.’

De ogen van het jochie werden groot en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. 'Echt waar?'

Decker knikte. 'Mijn carrière was kort en niet echt leuk.' Hij zette de foto terug. 'Daarvoor was ik een Ohio State Buckeye. Dat waren een paar van de beste jaren van mijn leven.'

'Wauw,' zei Joey. 'Ken je Peyton Manning?'

'Nee, maar hij was een van de beste. Eerste-stemronde-Hall of Famer.' Hij leunde weer achterover. 'Heb je nog over iets anders gepraat met Anne?'

De glimlach verstierf. 'Niet echt.'

'Heeft ze je verteld waar ze naartoe ging wanneer ze hier vertrok?'

Joey schudde zijn hoofd.

Decker stond op, keek naar Milligan en zei: 'Bedankt, Joey, je hebt ons geweldig geholpen.'

'Graag gedaan.'

Milligan keek de jongen aan en vroeg: 'Zeg, vind je het goed als ik je nog eens kom opzoeken?'

'Tuurlijk. Misschien kun je met Anne meekomen.'

Milligan zei: 'We zien wel.' Hij haalde een kaartje uit zijn zak en legde dat op het nachtkastje naast de foto van Peyton Manning. 'Als je iets nodig hebt, zeg dan dat ze mij op dit nummer bellen, oké?'

'Oké.'

'Nogmaals bedankt.'

'Mag ik je een hand geven?' vroeg Joey aan Decker. 'Ik heb nooit eerder een NFL-speler ontmoet.'

Decker stak zijn hand uit en pakte voorzichtig de hand van de kleine jongen. Het was alsof een walvis een karper opslokte.

'Het was een eer je te leren kennen, Joey.' Decker zette het boek weer op de plank en verliet de kamer, gevolgd door Milligan.

'Verdomme,' zei Milligan. 'Ik vraag me af of ik ooit weer zal glimlachen.'

'Dat doe je wel,' zei Decker. 'Maar als je je ooit weer slecht voelt, moet je aan Joey denken en dan zal alles er opeens een stuk beter uitzien.'

* * *

Albert Drews was in de veertig en vertelde uit zichzelf dat hij alvleesklierkanker had, in het laatste stadium. Hij was bleek en mager, en zijn huid leek broos en gelig. 'Toen ik symptomen kreeg, was het verdomme

al te laat,' zei hij nadat ze zich hadden voorgesteld en hem hun FBI-badges hadden laten zien. 'Chemo, bestraling, doodsbang was ik. Toen leek het weg, een maand of twee, maar daarna kwam het terug als een orkaan, en nu is het dit.'

Hij zweeg even en ademde moeizaam, alsof deze paar woorden hem hadden uitgeput.

Toen zijn longen weer tot rust waren gekomen, zei hij: 'Jullie hebben geluk dat je me nu treft. Zodra mijn pijnmedicatie begint te werken, ben ik nergens meer goed voor. Morfine. Weet niet wat ik zonder moest doen. De pijn... nou ja, dat is niet fijn,' voegde hij er gelaten aan toe.

'Het spijt me dat we u lastigvallen, meneer Drews,' zei Decker.

Drews maakte een wegwerpgebaar. 'Ik heb immers niets anders te doen dan hier liggen en wachten tot ik doodga.'

'We hoorden dat Anne Berkshire vandaag bij u op bezoek kwam en met u heeft gepraat?'

'Vanochtend. Hoezo?'

Decker besloot gewoon de waarheid te vertellen. 'Ze is vanochtend in D.C. doodgeschoten, kort nadat ze hier was vertrokken.'

'Wát?' vroeg Drews verbijsterd. Hij kwam op zijn ellebogen overeind en begon te hoesten.

Milligan schonk een glas water voor hem in uit de karaf die op het nachtkastje stond, en hielp Drews iets te drinken. Hij keek Decker met een strenge blik aan en stapte achteruit met het lege glas in zijn hand.

Toen Drews weer tot rust was gekomen, keek hij hulpeloos naar hen op. Ademloos vroeg hij: 'Anne, doodgeschoten? Hoe? Waarom?'

'We weten niet waarom. Daarom zijn we hier.'

'Maar ik weet helemaal niets.'

'Misschien weet u meer dan u denkt,' zei Decker. 'Waar hebben jullie vandaag over gepraat?'

Drews fronste en zei: 'Ze was een aardige vrouw. Kwam een week of vier geleden voor het eerst bij me op bezoek. We praatten gewoon over... dingen. Niets bijzonders, niets belangrijks, gewoon dingen om de tijd te doden, om mijn gedachten af te leiden van mijn... situatie.'

'Praatte ze over zichzelf?'

'Soms. Ze zei dat ze lerares was. Ze was niet getrouwd. Geen kinderen.'

'Wat deed u voordat u ziek werd?' vroeg Milligan.

'Ik werkte als softwareontwikkelaar bij een plaatselijk bedrijf. Zijn ogen gingen dicht en hij begon zwaar te ademen.'

‘Gaat het wel goed?’ vroeg Milligan.

Drews opende zijn ogen en snauwde: ‘Nee, het gaat niet goed! Ik ben terminaal ziek, oké! Ik ga dood!’

‘Neem me niet kwalijk, meneer Drews, dat bedoelde ik niet. Neem me niet kwalijk,’ zei Milligan schuldbevestigend.

Decker keek aandachtig naar Drews. ‘Hebt u weleens met mevrouw Berkshire gepraat over het werk dat u vroeger deed?’

‘Nee, dat zou toch geen zin hebben?’

‘Gewoon kletspraatjes?’

‘Nee. En het lijkt een eeuwigheid geleden, ik kan het me amper herinneren.’

‘U bent niet getrouwd.’

‘Hoe weet u dat?’

‘U draagt geen ring. En aan niets is te zien dat u vroeger een ring droeg.’

Drews zweeg even, maar zei toen berustend: ‘Nooit de juiste vrouw ontmoet, denk ik.’

‘Leven uw ouders nog?’

Drews schudde zijn hoofd. ‘Ik heb een broer, maar die woont in Australië. Hij kwam hiernaartoe toen ik ziek werd en is een tijdje gebleven. Maar hij moest terug. Hij heeft vijf kinderen.’ Drews zweeg even. ‘Hij komt terug voor de begrafenis. Hij is mijn executeur. Ik word gecremeerd. Maakt alles een stuk gemakkelijker.’

Drews sloot zijn ogen en zijn lippen trilden. Maar toen sloeg hij ze weer open en zuchtte. ‘Je verwacht nooit dat je zo openlijk over je aanstaande dood kunt praten. Maar als je geen keus hebt, dan... doe je dat gewoon.’

‘Wat zeggen de artsen?’ vroeg Decker.

Drews haalde zijn schouders op. ‘Er zijn dagen waarop het voelt alsof het morgen zo ver is. Er zijn dagen dat ik hóóp dat het morgen zo ver is.’

‘Het spijt me dat we u hebben lastiggevallen, meneer Drews. We stellen uw hulp zeer op prijs.’

Toen Decker opstond, stak Drews een hand uit en pakte Deckers vingers vast. Zijn huid was ijskoud. ‘Anne was echt aardig. Ze hoefde hier niet te komen en te doen wat ze deed, maar ze wilde het zelf. Ik... ik hoop dat u degene vindt die dit heeft gedaan.’

‘We hebben hem al gevonden, meneer Drews,’ zei Decker. ‘Nu moeten we alleen nog zien te achterhalen waarom hij het deed.’